

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 181

Un any, 8 ptes. — Núm. solt, 15 cts.

18 d'octubre 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 3 (Passatge Orfeó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

La supressió del joc

I com ens ho manegarem ara els «artistes», els «caçadors» i els «equestres» per acabar les nostres palaus en construcció a Barcelona?

Espigoleig

L'actualitat anglesa és molt interessant. I entre els temes de comentari que ella provoca no és el menys roent el de la causa (pretext potser, però motiu polític al cap i a la fi) de la derrota del Govern a la Cambra dels Comuns; el fet de tolerar i fer-se solidari aquell de la intromissió del poder executiu en l'esfera del poder judicial.

Es cert que avui certs dogmatismes (entre ells aquesta bescantada separació de poders, ja que Montesquieu és molt lluny de nosaltres ideològicament parlant) són poc respectats. Però també és veritat que una de les poques conquestes que entre aquests dogmatismes resten de tota una ideologia política que s'enfonsa per moments, és la independència del Poder judicial perquè la justícia sigui un fet i una garantia del ciutadà.

I no anem gaire de pressa a provocar ironies doctrinals entre els espanyols respecte a la doctrina constitucional de la separació de poders i la consegüent independència de la justícia, perquè aquestes ironies, en aquesta terra, bé prou que ens les ofereix la realitat mateixa!

* * *

Si les eleccions angleses ofereixen interès, no cal ponderar-ho! Sembla que el *Labour Party* no arribarà a la majoria absoluta de la Cambra; però és indubtable que augmentarà els seus llocs de diputats i que, per tant, s'enfortirà políticament.

Ara ha governat amb l'ajut dels Liberals; en endavant, si no arriba a la majoria absoluta, arribarà a ésser l'àrbitre del Parlament; si arriba a la majoria absoluta, la seva força en el món serà enorme.

I no cal dir la influència d'aquest corrent arreu d'Europa! Ens fa més por el seu proselitisme que la mateixa revolució rusa.

* * *

Fa tres anys que a Anglaterra tenen renovació anyal del Parlament. Signe del temps! Es que es va ràpidament al desgast d'aquest instrument polític fins en el país que és el seu bressol i conté el seu ambient propi?

No som dels que creuen en Parlaments tècnics, ni en règims estrictament representatius per gremis. Som dels que creuen que la tecnificació tot ho avalora; però que ella no pot substituir el comú denominador de la ciutadania.

No, no anem a la mort del Parlament. On anem és a la seva limitació de facultats. I per això no cal arribar a l'Edat Mitja, com ho fa algun esperit ideològicament partidari de les solucions simplistes; n'hi ha prou amb arribar al règim dit presidencial a Nord-Amèrica, i prou.

* * *

Ha mort Anatole France, el clàssic francès dels nostres dies.

Amb motiu de la seva mort, uns quants diaris de Barcelona, naturalment, han estudiat la seva fortíssima personalitat literària; però en haver d'adoptar el qualificatiu d'escèptic (que el propi escriptor parisenc reivindicava amb joia) s'entenen a voler demostrar que això d'escèptic equival només que a una posició crítica superior des de la qual l'autor de "La illa dels Pingüins" veia millor el món. És a dir, que en l'esfera de l'espiritualitat irreligiosa de France troben que l'escepticisme és cosa necessària i fins enfortidora de la seva espiritualitat.

Prescindint de la vida sobrenatural, potser això és cert en un home com Anatole Thibault, crític i estilitzant per damunt de tot. Però, com es pot arribar a aquesta supressió de la vida sobrenatural sense mutilar l'esperit?

* * *

El problema del Marroc segueix damunt de la taula.

Lloyd George ha dit unes paraules adoctrinadores sobre el mateix, que han estat ben

rebudes en general. Però fem justícia, i recordem-nos com aquestes mateixes paraules orientadores les va pronunciar un dia En Cambó, i com potser les vol portar a la pràctica encertadament (no discutim ara el moment) En Primo de Rivera.

* * *

Hem tingut la "Fiesta de la Raza". Veurem si els tractats de comerç, si l'intercanvi intel·lectual, si las línies noves de vapors mercants, si la recerca de mercats en el Sud-Amèrica, corresponen als entusiasmes del dia 12 d'octubre.

Llavors sí que la veritable festa hauria arribat!

* * *

I aquí tens, lector, un gavadal de temes que l'actualitat despietada ha posat a frec de la ploma del comentarista per a temptar-lo a desenrotllar-los. No ha sabut, però, quin escollir perquè tots li han semblat interessants, i s'ha limitat a apuntar-los per tal que tu mateix en facis la tria.

Els catòlics alemanys

En la darrera Assemblea dels catòlics d'Alemanya, de la qual ja donàrem compte, cal remarcar algunes notes verament magnífiques.

Fou la primera l'acord clamorós de l'Assemblea en pes demanant la independència del Papat, la sobirania del Papa, el poder temporal del Papa. Seixanta tres Assemblees porten celebrades els nostres germans de l'altra part del Rhin, i des del dia malastruc en què esberlada la Porta Pia va caure presoner Pius IX dels soldats de la Revolució, els catòlics alemanys no es reuneixen sense pendre aquest acord. Quin exemple per imitar!

La segona nota fou el discurs del gran Canceller, doctor Marx, el salvador de la nova Germània. Contra el que era de preveure, el doctor Marx no tractà els magnets problemes de la sociologia política, ni tan sols els referents a l'estat legal de l'Església en el Reich i el dels catòlics enfront dels problemes de l'ensenyament i tants d'altres que els preocupen. El doctor Marx dedicà el seu discurs principalment a l'educació cristiana dels fills.

El tema, de tan conegut com és, sembla ridícul per a tan gran home d'Estat, però no hi ha pas dubte que és tal volta el més fonamental i urgent de tots els temes. Escoltem algunes paraules de l'eminent estadista:

"Molts i greus són els problemes que rodegen els nostres fills, i ells mateixos deuen estimular-nos perquè conservem la nostra escola, procurant que sigui enterament i verament catòlica i constitueixi un instrument eficaç d'educació cristiana".

Després elogia els mestres catòlics i aconsella als pares que posin molta cura en l'elecció dels educadors de llurs fills, afegint:

"Esmercin tots els mitjans per a salvar l'ànima dels fills i conduir-los al fi per al qual Déu els ha creat".

D'això se'n diu un polític catòlic i un home d'Estat.

El doctor Marx ha sabut esbossar el camí per a arribar a la regeneració i enaltiment de la seva pàtria.

La setmana vinent començarem la publicació d'una sèrie d'articles interessantíssims del notable publicista francès Eugène Delahaye

amb el títol

La França sota el jou de la francmaçoneria

El primer Congrés Internacional de l'Estalvi

Per a D. Francesc Moragas i Barret

Fa un quant temps que una veu, des de les planúries de la bella terra lombarda, cridà un Congrés, el primer congrés internacional de l'estalvi, que es reunirà dins pocs dies (del 26 al 30 del present octubre) a la ciutat de Milà.

I la veu, que despertà en tot el món un corrent d'efusiva simpatia, ens semblà a nosaltres un xic familiar i coneguda. Com que venia no res menys que d'aquella formosíssima institució social, una de les primeres del món avui per avui, que és la "Cassa di risparmio delle Provinzie lombarde" de la propia ciutat de Sant Carles Borromeu!

Qui no coneix avui aquella Caixa, que compta més de cent anys d'existència i que ni per un sol moment ha vacil·lat sobre els seus grànics fonaments amb tot i les contrarietats sofertes en el present i el passat segle en la terra italiana? És aquella institució d'estalvi una de les més fortes d'Europa i una de les més ben orientades en matèria social. Fundada en els temps napoleònics, no ha trontollat mai, ha marxat a pas segur sempre, i ha arribat a reunir l'enorme massa d'imposició de dos mil·lards vuit cents milions, que són els amb què compta en el present moment.

A més a més, té per a nosaltres un caire simpàtic: el de la seva tasca de difusió social de capitals, demés de la seva labor concentradora dels mateixos. No cal dir sinó que en uns cinquanta anys ha destinat i invertit cent vuitanta cinc milions en tasques de beneficència i socials (orientada cap al primer camp, com és natural, fins fa uns anys; i cap al segon, de pocs anys en aquesta banda). Què dirien aquells bons amics nostres que es meravellen de determinades inversions socials, sense rendiment de tant per cent, que porta a cap una institució d'estalvi de la nostra terra, avui elogiada per tothom?

* * *

Doncs és aquesta "Cassa di risparmio" la que avui ha aixecat la seva veu plena d'autoritat per a reunir a Milà el Primer Congrés internacional de l'estalvi. I tan ben rebuda ha estat la convocatòria, que més de tres cents

cinquanta delegats han promès llur assistència a les assemblees del mateix, i, procedents de totes les parts del món, rendiran les seves experiències en aquesta assemblea, la primera internacional del seu gènere.

Qui dubta que de la mateixa poden derivar orientacions ben necessàries i ensenyaments profitosos? Les caixes d'estalvi constitueixen avui un factor econòmic de primera força en totes les terres del món; i, sobretot, tenen capacitat per a derivar dels enormes mitjans que totes les classes socials posen a les seves mans, corrent fins ara sols assajats escadusserament i que, a no tardar, han de vulgaritzar-se donant aplicacions insospitades als milions de les seves caixes.

En el concepte clàssic de la caixa d'estalvi, que fins avui hem vist encara embolcallat per aquell tímid *mont de pietat* tan característic, noves modalitats s'hi van introduint. I no cal dir com aquesta és hora oportuna per a reunir les experiències de les obres semblants del món sencer, comparar-les entre elles, estudiar-ne els resultats obtinguts, i traçar camins nous i d'enfortiment dels ja dibuixats per a l'esdevenidor. Sobretot la Caixa de Milà pot actuar de mestra ben experimentada en aquestes noves actuacions; i qui sap si és ja la pròpia necessitat d'enfortir-se en el camí començat la que ha obligat els directors de la "Cassa di risparmio" lombarda a fer examen de consciència i a repassar el fet contrastant-lo amb la tasca dels altres, el que ha obligat a la Caixa milanesa a reunir els tècnics de les altres terres en aquest congrés, que és d'esperar que resultarà una fita memorable en els anys de la previsió, de la seva organització i de la seva expansió social?

En les reunions de l'assemblea es tractaran temes de caràcter general, com el de la fundació d'un centre mundial de l'estalvi; i temes que interessaran particularment a alguna nació (especialment a la pròpia Itàlia), com el de la regulació i major utilització de l'estalvi dels emigrants. Però, tots de molt interès. I, per damunt dels temes, creiem que del congrés del dia 26 d'octubre en pot derivar un corrent de contacte, d'emulació, entre institucions d'estal-

vi, que faci sortir del retraïment nacional (i fins i tot local) en què avui actuen moltes d'aquestes institucions d'una potència econòmica i social formidable i potser un xic desconeguda avui.

Considerem, per tant, el Congrés interessantíssim. I no dubtem que d'aquell fogar que tindrà son emplaçament en el saló magnífic de la

Caixa de Milà, decorada amb aquells frescos d'Octavi Grolla que tan bé interpreten la tasca social de la previsió, en sortirà tot un món nou d'iniciatives, de corrents de renovació, d'estudi d'experiències, els resultats del qual molt aviat es podran notar arreu de la nostra terra.

JOSEP M. GICH

Contra l'encariment de la vida

Remeis provats

Les mides preses per posar productors i consumidors en contacte directe constitueixen el remei més pràctic per abaratir la vida.

En temps normals el negoci de l'intermediari, de l'acaparador, no pesa tant sobre els preus com ara, quan qualsevulla causa d'augment els fa insuportables.

Dins l'engranatge econòmic els intermediaris són alguna cosa indispensable. Exerceixen funcions importants, tals com la de reunir productes, la de conservar-los, la de regular-los en nombre i preu, la de facilitar el consum dels mateixos, etc.

Però en emps d'escassetat com els que sofrim, com menys intermediaris, millor. I si aquests intermediaris operen moguts per l'ambició de guanys extraordinaris, la intervenció llur és odiosa, ruïnosa.

Per això tot esforç fet per posar en immediata relació, en contacte immediat, a productors i consumidors, és lloable i de positius resultats.

A València es dona ara el cas d'un esforç semblant. Les autoritats s'han posat d'acord amb la Federació regional de Sindicats Agrícoles Catòlics perquè aquests posin taules de venda de llurs fruits als mercats d'aquella gran ciutat, a fi i efecte de regularitzar els preus i entendre's directament amb el públic, cosa excel·lentíssima tant per a aquest com per als Sindicats.

A Barcelona fou aquest el pensament predominant en projectar-se el Mercat general de fruites i verdures del Born.

Però els traficants i acaparadors que per tant temps imposen la llei als venedors a la menuda d'aquests productes en nostres mercats,

aconsegueixen també apoderar-se del del Born i han restat amos de tot el consum de Barcelona en aquest ram de productes.

Fóra curiós d'esbrinar la història íntima d'aquesta tramoia que deixà a productors i consumidors pitjor del que estaven abans de constituir-se (a costa de moltíssimes despeses) aquest mercat central de fruites i verdures.

I ara preguntem nosaltres: Per què no es desfà aquesta malifeta?

Per què el públic no pot comprar directament als pagesos del Pla del Llobregat—, possem per cas—, que vénen a Barcelona a vendre els fruits dels seus ubèrrims camps?

Si així fos, no es daria el fet odiosíssim de veure, com ha vist el cronista aquest estiu mateix, podrir-se la fruita sota els arbres en la dita comarca i no poder-la comprar a Barcelona per cara.

I posats a remoure les causes d'aquest encariment, hem de fer constar que en el poble veí a què ens referim, demanàrem preus d'uns préssecs mitjans en una botigueta, i tan alts els feia la bona dona que n'estava encarregada, que ens quedàrem esmaperduts i indignats, perquè eren superiors als preus de tal fruita a Barcelona.

Aquest misteri solament s'explica per l'existència de sindicats d'acaparadors que tenen lligats als productors i als venedors a la menuda de tal manera que no poden vendre sinó als preus que fixa el trust o el que sigui...

Quina bona obra faria la Junta local d'abastos si tallés aquests abusos i posés a productors i a consumidors en immediat contacte.

AGER.

La lluita contra la blasfèmia

A Itàlia es blasfema molt, però són també nombrosos els ciutadans i els organismes que treballen per combatre el vici horrible de la blasfèmia. En pocs anys s'ha aconseguit que la llengua italiana floris bellament en els llavis d'aquells que la profanaven. Per què els catalans no imitem els nostres germans, d'Itàlia? Certament que els que són al davant de l'obra del bon mot, treballen coratjosament per depurar el llenguatge, però la seva acció no serà eficaç si no l'ajuden tots els ciutadans honrats.

Es una qüestió de dignitat nacional, en la qual hauríem de posar totes les nostres energies. Si continuem essent indiferents, seguirà estenent-se aquest vici horrible que hauria d'avergonyir-nos i fer-nos acotar el cap davant dels pobles cultes. Cal que tots fem un esforç per estirpar la blasfèmia de la nostra terra.

Si dieu que estimeu la llengua i no feu res per a embellir-la, qui creurà en el vostre amor? Com és possible que la gent cregui que voldreu veure honrat el vostre verb, si romanau inactius davant d'un vici que l'empobreix i el degrada? Els malparlats destralegen la llengua. Arrabassem, doncs, la destrala de les seves mans, i purifiquem els llavis dels reneгаres i dels blasfems.

Itàlia, que per intensificar la cultura popular parlada, té la sort de comptar amb 2,500 comitès antiblasfems i que ha celebrat solament en aquest primer semestre—del gener al juny—884 actes públics de propaganda, en els quals s'han pronunciat els més eloqüents i entusiastes parlaments; que hi ha intervingut amb la seva cooperació activa l'exèrcit, i ha escampat una enorme quantitat de cartells i impresos, sobresortint la publicació i difusió de la fulla mensual "Itàlia Antiblasfema", darrerament ha assolit un altre èxit d'esclatant relleu, amb l'adhesió dels ferroviaris italians, cobrint així tota una xarxa d'homes que arriben prop d'un milió.

Els caps de Compartiments de Ferrocarrils de l'Estat—Venècia, Milà, Torí, Gènova, Bolonya, Roma, Nàpols, Palerm i Calàbria—s'han pronunciat a favor del noble mot parlat.

Darrerament, i responent a la crida que se'ls féu en data del 19 de maig d'enguany,

han tramès al cap del Compartiment de Venècia, 39 respostes d'altres caps d'estacions, algunes mostres de les quals, per l'altíssima exemplaritat que tenen a la nostra terra, ens complaem a reproduir:

El cap de l'estació d'Oderzo diu:

"Si em trobés al recinte de l'estació o en el tren amb un que renega, assenyalaria aquest home incivil al menyspreu dels presents".

El cap de l'estació de Ceggia: "Quan hi ha gi possibilitat i evitant discussions i polèmiques, cal remetre la persona culpable a millor educació; aplicant en casos greus les disposicions vigents i també bandejant-lo del recinte ferroviari com és costum fer-ho amb els embriacs".

El cap de l'estació de Mattarello, igualment: "També amb un senzill esguard es pot fer comprendre que la blasfèmia és il·lícita. Certament que això vol una mica de tàctica perquè intervenint-hi d'altra fàisó es podria obtenir un efecte contrari, sobretot amb subjectes de temperament agre. Si després del renec tinguéssim caràcter agressiu o de rebellió, obraria d'acord amb les normes del reglament".

El cap de l'estació de Padova (central) ha contestat: "Fent honor a la veritat, he de declarar que d'ençà molt de temps ja no sento blasfemar el personal com passava massa sovint ara fa uns quants anys, abans que fos iniciada la lluita contra la blasfèmia i el turpiloqui. Si em trobés enfront d'un viatger que gosés renegar i tenir un llenguatge obscè, em limitaria a esguardar-lo amb severitat per fer-li comprendre el meu menyspreu: al davant d'un dependent meu el castigaria, com ja em va passar no fa encara dos anys".

Els obrers que prenguin nota de les nobles paraules dels ferroviaris italians. Confessen sense eufemismes que són contraris al vici de la blasfèmia i que no es pot blasfemar perquè és il·lícit.

Els que blasfemen estúpida i pobra-sa d'expressió, que meditin les declaracions dels obrers italians, i que vegin si hi ha cap necessitat de parlar malament. Es comprèn que hi hagi homes que s'esforcin a demostrar un refinament que no tenen; el que no es comprèn és que es blasfemi en públic, car els que blasfemen posen de manifest les nafres de llur esperit.

Els amors romàntics d'un vetes-i-fils

(Continuació)

—Jo, Carmeta, visc molt sol. Els anys passen ràpidament i quan un hom es vell necessita l'escalf de la joventut. Un home vell que té fills viu content, perquè sap que la seva obra serà continuada. Un amic va dir-me que m'hauria de casar i trobo que té raó.

—Es vol casar, Senyor Ramon? Trobo que fa ben fet.

—Es a dir, que troba que faig ben fet?

—Sí.

—Però vostè creu que podré trobar una dona que es vulgui casar amb mi, sabent que sóc poc amic de festes i platxeris? No s'avorrirà quan visqui al meu costat?

—Oh! no, si aquesta vida és molt bonica. Jo no m'hí casaria pas amb un home que fos arrauxat! Una casa tranquil·la és un cel.

El senyor Ramon va sospirar llargament, veient obertes les portes de la felicitat i exclamà tremolant d'emoció:

—Carmeta, sempre m'agraden les coses clares i, per tant, vaig a parlar amb tota sinceritat. La dona que jo he escollit és vostè. Vol ésser la meva esposa?

A la Carmeta li semblava que veia visions.

—Com és, senyor Ramon, que s'ha fixat amb mi, havent-hi tantes dones millors que jo, que el farien feliç?

—No ho cregui que són millor que vostè, —respongué el senyor Ramon, mirant-se-la amb un gran enterniment. —Vostè és la dona que em convé! Repeteixo la mateixa pregunta: Vol ésser la meva esposa!

—Com puc negar-me a ser la seva dona, si vostè és un home tan bo! No em creia pas, senyor Ramon, que es fixés en aquesta pobreta dona. Si vostè em vol jo accepto agraïda.

—Em plau moltíssim que parli així, Carmeta, i em sap molt de greu que no m'hagi adonat abans que vostè és la dona que em calia. Com que les males llengües ens bescantarien, cal que ens casem aviat. Una cosa és que una minyona serveixi a un senyor i una altra que el senyor i la minyona s'estimin. Abans de tot és el crèdit de l'establi-

ment. Jo sempre faig les coses tal com Déu mana.

* * *

Ja fa alguns anys que el senyor Ramon i la Carmeta són casats. Es compenetren de tal manera que només mirant-se s'entenen. Déu els ha donat un fill i una filla.

En Josep, que així s'anomena el fill, és un tros de pa de pessic. Té el mateix lema del seu pare: Pau, pau i sempre pau. És també amic de l'ordre i de la tranquil·litat. La botiga i el diner són els únics amics. Però és una mica més humà que el seu pare.

Passa el dia darrera el taulell i quan resta buida la botiga se'n va a dar un volt pels carrers més concorreguts.

Ja fa dies que no viu tranquil, perquè segons diu el seu pare, els negocis no van gaire bé. De vegades pensa: Qui sap si jo no serveixo per al negoci. Quan el meu pare era jove diuen que la botiga era molt acreditada. Però en passar per davant dels grans establiments es deia: Com volem que la gent compri a casa havent-hi unes botigues tan enlluernadores? La ciutat es fa gran i la gent fuig dels carrers vells i solitaris. Si ens poguéssim establir en un gran carrer el negoci augmentaria. Però, qui és capaç de proposar al pare que abandoni aquell carrer estret i humit, on van néixer els avis?

Un dia, mentre es donava a fondes cogitacions, va veure una donzella molt gentil que travessava el carrer. En Josep restà aturat amb els ulls molt oberts. La bellesa de la donzella el va colpir. Heus aquí una noia gentil i bonica, que potser no veuré mai més. La donzella s'allunyà i es va perdre en mig dels vianants.

En Josep arribà a casa molt preocupat. Ell, que defugia sempre la companyia de les noies per no enamorar-se, i heus aquí que veu per primera vegada una noia que no sap qui és, i s'enamora com un adolescent.

La seva mare, veient-lo tan capficat, li va dir:

—Què tens, Josep? Què no et trobes bé?

—Sí, mare,—respongué En Josep.—Què volem que tingui? Hi ha dies que un hom està trist i no sap perquè.

MARIA BONSHOMS

Les joventuts catòliques

La meua dèria ha estat sempre la joventut. Si tinguéssim joves ben formats, m'he dit moltes vegades, exerciríem una gran influència en tots els ordres de la vida. Aui, trist és confessar-ho, l'actuació de la joventut és gairebé nul·la. Cada vegada que visito un centre de joventut catòlica, tinc un gran desengany. Visitant les entitats d'arreu de Catalunya m'he convençut que les joventuts catòliques estan dirigides per senyors que ja no recorden els anys que tenen. El president és un senyor de prestigi, que porta una vegada a l'any el penó de l'entitat quan assisteix a la processó i que paga l'orquestra i el refresc.

I els joves on són? Els joves van allà on troben activitat, vida i una bandera flamejant.

Moltes entitats d'aquesta mena únicament serveixen perquè hi vagin a jugar aquells que mai no haurien de tenir a les mans un joc de cartes i que recordant-se de la missió que han de complir a la terra, haurien d'esmerçar el temps en afers més transcendents i profitosos. Com poden passar el dia davant d'un billar o d'una taula de tresillo, en uns moments en què lluiten aferrissadament l'espiritualitat i el materialisme?

Mentre no formem intel·lectualment la nostra joventut, és endebades que esperem que siguin vençuts els nostres adversaris.

La joventut catòlica hauria d'ésser més culta que la que lluita enfront nostre.

Es molt natural que ens esforcem a mantenir viva la flama de la fe, però també hem de posar a les seves mans l'arma formidable de la cultura.

Diguin el que vulguin els positivistes, al món no triomfa el diner, sinó la intel·ligència. Un home intel·ligent, que ha rebut una formació sòlidament cristiana, és invencible.

Doneu-me un estol d'homes purs i austers, en el front dels quals brilli la flama del geni, i el món serà nostre.

Hem de tenir fam de saber. La cultura, unida amb la pietat, serà la llum que ens il·luminarà els camins de la vida i ens apartarà de les tenebres de l'error.

Havem de combatre l'adversari d'una manera noble i enlairada. Mai no he cregut que tots els que ens segueixen són bons, ni tots

els que estan enfront nostre són dolents. És una equivocació parlar amb menyspreu d'aquells que militen en el camp contrari i creure que afirmant que un home és dolent ja n'hi ha prou per a combatre les doctrines que defensa.

Sentireu dir: El socialisme és un negoci i aquells que el defensen són uns vividors. En comptes de refutar i combatre les idees, ridiculitzen els homes. El socialisme no és un negoci: és un ideal, un programa i una bandera. Pensem que arreu del món hi ha milions d'homes afiliats al socialisme i, per tant, una força tan formidable no es pot combatre amb una ironia o amb un somris despectiu.

Si volem combatre aquest moviment que s'estén ràpidament per Europa, hem d'estudiar seriosament la seva ideologia i combatre-la amb arguments contundents. Però no la combatem esgrimint l'arma de l'egoisme, sinó arborant una bandera que sigui la concreció d'un ideal noble. Succeeix molt sovint que quan algú perjudica els nostres interessos invoquem l'autoritat de l'Església per a combatre'l, però en canvi no ens recordem dels seus consells ni dels seus preceptes quan estem submergits en el mar agitat dels negocis.

Per avençada que sigui la ideologia d'un home o d'un partit, si no combat els valors substancials i eterns del catolicisme, havem de respectar aquells que la defensen.

Els que s'esveren i fan esearafalls quan algú llença una idea que fa trontollar el món dels prejudicis i dels egoismes, haurien d'estendre la mirada enllà de la terra i veure el que passa en aquells pobles on els catòlics han estat forjats damunt l'enclusa del sacrifici i del dolor.

Pobre de mi si jo tingués la gosadia de repetir les coses fortes que han dit els catòlics anglesos i alemanys combatent els abusos del capitalisme! Dirien que sóc anarquista. Aquí encara no estem preparats per a aquestes coses. Hi ha gent que creu que un catòlic és un home de bona jeia, que sempre s'ha de posar al costat dels que manen, encara que aquests siguin uns imbècils, i que no pot atrevir-se a donar una nova estructura a la societat.

No vull dir pas que hem de claudicar i llençar al foc la nostra bandera. No; encara que tots els homes de la terra defensessin l'error embolcallant-lo amb el suggestiu mantell de la novetat, nosaltres defensàrem la civilització cristiana i alçàrem ben alta la bandera de l'esperitualitat. El que vull dir és que alguns homes s'han de treure les arnes del cervell i s'han de donar una injecció de sang nova.

Es que un edifici sòlid i bellament estructurat, construït sobre fonaments indestructibles, serà modificat en la seva part essencial si destruïm alguns embans interiors i n'alcem uns altres? El mateix succeeix amb la societat. Respectem els valors eterns, substancials, que són les parets mestres i els

fonaments, i no ens esverem massa si algú destrueix un embà i n'alça un altre.

Potser si hi hagués una mica més de sinceritat, per les joventuts catòliques passaria una alenada de vida.

Si volem que la joventut ens segueixi, hem de cremar una mica per dintre i ha de vibrar el nostre esperit. La joventut fuig dels cossos morts. Siguem equilibrats i homes de seny, però no siguem covards.

Passaran totes les coses inconsistentes, i subsistirán les que tenen un contingut espiritual. El cristianisme no passarà. Però imitem la naturalesa que cada any es va renovant i és sempre jove.

J. CIVERA I SORMANI

L'ortodòxia social... i les impaciències sociològiques

Per acabar fent menyspreu el senyor Ventalló, de la doctrina pontifical, no calia que invoqués des del començament dels seus articles contra el meu suposat "dogmatisme" l'autoritat de l'Església de Roma. Per acabar dient-me, quan jo extensament cito i comento una Encíclica, que sóc "sofístic" i que "faig habilitats", no calia que em titllés de dogmàtic, perquè *dogmàtic* i *sofista* són termes incongruents. Per acabar manifestant-se en substància partidari de la lluita de classes, no calia que trametés els seus quatre articles a CATALUNYA SOCIAL. Periòdics sindicalistes d'acció hi han de sobres, d'aquests on basta pronunciar com un *sant-i-senyà* els noms de la *Rerum Novarum* i de Sant Pau, per a fer passar tota la mercaderia marxista que calgui per a escalfar el públic. Hauria llavors estalviat als lectors del nostre periòdic l'estranyesa que en una mateixa fulla es sostinguin punts de vista d'oposició tan radical, i a mi la feina de contestar unes coses que d'haver sortit a *Unión Obrera*, la revista que per al temperament del senyor Ventalló conec més adequada, hauríem deixat a l'íntegre aplaudiment dels seus parroquians.

Quan havia jo omplert sis o set planes de CATALUNYA SOCIAL amb l'aportació comentada de la doctrina de Lleó XIII sobre l'associació

obrero, i anunciava que seguidament publicaria ço que el Pontífex digué sobre la vaga (números 176 i 177), surt el senyor Ventalló dient-me que em deixi de textos! "Permeti'ns el senyor R. que li fem una pregunta: Com s'han de defensar els obrers que tenen un patró que no els respecta i els explota? AGRAÏRIEM QUE DEIXÉS DE BANDA ELS TEXTOS i que ens contestés concretament" (número 178). La invitació a deixar de banda l'autoritat no pot venir en ocasió més oportuna! Haver omplert un article sencer (número 175) amb al·lusions prou transparents per als "intangibles" que "defineixen" i "dogmatitzen", recordant que "Roma abans no fa una definició s'hi pensa molt" i que sols defineix "després de fer estudis pregons"... per a venir tres setmanes més tard, prescindint de Roma i de les definicions que són precisament les úniques intangibles, és tornar a començar aquest cicle que m'exposa a mi a ésser tractat de *doctrinari* quan parlo segons el meu propi seny fundat en les normes del dret natural i de la moral cristiana, i a ésser tractat de *sofista* quan invoco les fonts autèntiques de la recta doctrina.

Quan cito documents sóc "hàbil" i "desvio les qüestions"; quan no els cito sóc "dogmàtic". Per què no els cita, doncs, el senyor Ven-

talló? Si la meva exegesi era incorrecta, el més natural, el més just que podia i àdhuc que devia ell fer, era presentar una exegesi millor, aportant els fragments de l'Encíclica o d'altres fonts doctrinals, fent-ne ell mateix l'anàlisi i deduint-ne les conseqüències, o bé invocant el testimoni de comentaristes més autoritzats que aquest modest escriptor. I si li ha semblat que jo "tiro l'aigua al meu molí", lliure és ell de provar de tirar-la al molí propi. Mentre no corregeixi el senyor Ventalló efectivament la interpretació meua, totes les apreciacions que en faci no em convenceran a mi, ni convenceran a ningú, ni a ell mateix, que sigui injusta. Diu també que "censura el que jo vulgui fer creure que parlo en nom de l'Església" (?). Doncs si li sembla que l'Església no ha dit ço que vostè es pensa que jo li acumulo, li pertoca la tasca d'explicar vostè mateix amb textos i comentaris (no hi ha altra manera d'invocar autoritats) ço que l'Església veritablement, segons vostè, hagi dit.

El senyor Ventalló, que tantes vegades m'ha avisat que jo estic *mal situat* i que em *situï millor*, farà bé de mirar on posa els peus. Quan jo, davant de les seves apellacions a Roma (números 173, 175 i 177) i les seves acusacions a les meves doctrines per "antisocials i anticristianes" (número 173), cerco refugi en l'autoritat romana, ell continua perseguint-me, i els seus colps ja no els rebo jo, els rep la doctrina pontificia. És cert que per a mirar quin terreny es petja, necessita hom tenir clara la vista, almenys per a saber ço que es llegeix i no atribuir a l'adversari actituds fàcils de combatre però inexistents, així com per a evitar que els ulls enterbolits traeixin la visió objectiva induint el lector a inventar dites que són apòcrifes en la lletra i falses en l'esperit.

"El senyor R. ha afirmat mantes vegades que tan dolents són els sindicats catòlics com els neutres. *Tots, absolutament tots són dolents*, ha dit". I això ho subratlla com si fos realment una frase meua textual. Jo no he escrit jamai aquesta frase; i si no ja farà el favor d'explicar de quin article, llibre o opuscle meu és treta. Quant a l'afirmació que tan dolents són els sindicats catòlics com els neutres, és igualment nascuda a la pertorbada memòria del meu contradictor, perquè sembla una transcripció llunyana, oi més infidel en l'esperit, de ço que jo deia en l'article "*Ço que pot fer l'associació obrera pacífica. Ço que no pot fer l'associació obrera de guerra*" (núm. 173) en confessar que incloc, amb plenitud de consciència, en aquesta última classificació els sin-

dicats catòlics que compten amb la vaga com a mitjà defensiu, o bé de ço que jo repetia en l'article següent: "*Per què la vaga defineix l'associació obrera de guerra?*" (núm. 174), sostenint que una associació catòlica d'obres que faci vaga fa obra revolucionària. Però si el senyor Ventalló va llegir aquestes que són veritables afirmacions meves, en les quals em ratifico, és de suposar que devia llegir els articles tots sencers, i en ambdós i especialment en el primer, podia trobar no sols la meua opinió, per *centèsima vegada* repetida (1), favorable quan menys a unes associacions obreres: les de pau, ço que demostra quan fantàstic és el paràgraf on el mateix senyor em presentava com a "incapaç de concebre les organitzacions obreres" i com a capaç d'afirmar "que els catòlics són enemics sistemàtics de l'obrer organitzat" (núm. 173), sinó que podia també trobar, al primer dels dos articles meus citats, que les associacions obreres de pau serveixen per a tots els fins lícits de l'obrer, àdhuc la defensa dels seus interessos enfront dels patrons i àdhuc, doncs, per a *defensar-se els obrers que tenen un patró que no els respecta i els explota*, i hauria vist com citava jo en exemple les associacions pacífiques dels dependents del Comerç de Barcelona que tenen en la Comissió Mixta oficial "un tribunal permanent on poder recórrer els obrers vexats i perjudicats en llurs interessos". De manera que podia perfectament el senyor Ventalló estalviar-se la pregunta final del seu últim article, que ja no contestaré concretament per la raó que està sobradament contestada.

Però jo no sé quin ull-de-poll sociològic he trepitjat jo al senyor Ventalló, que s'hagi encès contra mi amb obcecació tanta que, com dic, àdhuc en terra sagrada m'empaita i em pega fort, i quan em cobreixo sota el redós pontifici, fins allí dins crida i àdhuc sembla dictar ço que el Papa ha de dir, i fa, en presència de l'autoritat suprema, una rebequeria tan grossa que fins nega cara a cara una ensenyança que és tan concreta com infal·lible, i renega finalment—sense donar-se'n compte, vull creure—de l'esperit mateix de la doctrina papal, i de la cristiana, proclamant-se—inconscientment, sens dubte—partidari de quelcom tan negre, tan herètic i tan depravada—ment socialista com és la lluita de classes.

(1) La meua distinció entre associacions obreres de pau i de guerra data de la meua conferència llegida a Vich l'any 1921: *En Balmes i el problema de l'associació obrera*.

"Assigura el senyor R. que el pensament de Lleó XIII no pot ésser més clar: defensar-se dels revolucionaris, no dels patrons. Això equival a dir que Lleó XIII era partidari de l'explotació". Escriure això equival a escriure: Jo no he llegit l'Encíclica ni em cal llegir-la perquè em basta imaginar el que ha de dir. "Fa molt mal fet el senyor R. d'interpretar d'aquesta manera l'Encíclica d'un dels Pontífexs que més han estimat els obrers". Doncs, home! Vinga la millor interpretació, la recta, l'autèntica, la que vostè haurà fet o la de qualsevol autoritzat exegeta que li mereixi confiança (que no serà Pius X, segurament). "En l'Encíclica es combat durament l'explotació, i si es combat de fet, es considera lícit que es defensin aquells que es consideren explotats. I com s'han de defensar els obrers si se'ls nega el dret d'organitzar-se i es considera il·lícita la vaga?"

Si la impaciència no hagués devorat de tal manera el meu contradictor i hagués tingut almenys una setmana d'espera per a veure — si no volia mirar-ho ell mateix — ço que Lleó XIII diria sobre la vaga, segons jo al número 177 anunciava — no es trobaria amb la resposta del mateix Lleó XIII publicada al número 178 simultàniament amb la seva pregunta; pregunta que és ociosa i que és injusta i alhora irreverent, perquè perjudja, i perjudja amb error, la sentència del Pontífex. Mentre a la plana 8 del número 178 el senyor Ventalló presumeix que l'autoritat suprema, que es creu ell dispensat de consultar, es pronunciarà per la licitud de la vaga, a les planes 4, 5 i 6 del mateix número surten reproduïdes les paraules del Papa qualificant-la de *trastorn*, de *mal*, de *mal greu*, de *violència*, i de censurable *per causar danys als obrers i a tothom*. I mentre amb aquella tendenciosa interrogació vol donar el senyor Ventalló a entendre que no tenen defensa els obrers si no és amb l'organització i la vaga, Lleó XIII, més fèrtil de recursos, després d'haver posat l'associació (lliure, no obligatòria) en cinquè i últim lloc entre els mitjans humans de promoure la millora obrera, proclama per al cas de conflicte o reclamació, la fórmula de l'arbitratge... que és substancialment la mateixa de la Comissió Mixta del Comerç de Barcelona.

Però el bo ve quan el senyor Ventalló comença a increpar-me perquè jo "trobo justes, oportunes i recomanables les associacions obres que tenen per principal objecte llibertar-se de la tirania dels revolucionaris", i no veu que fou Lleó XIII qui les va recomanar. Caldrà

encara, una vegada més, reproduir el text de la *Rerum Novarum*? Escolti el senyor Ventalló, i escolti amb calma:

"Es cert que hi ha ara un nombre major que mai d'associacions diversíssimes, especialment d'obriers. De moltes d'elles no és aquest el lloc d'examinar d'on neixen, què volen i per quins camins van. *Es creu, no obstant, i moltes són les coses que confirmen aquesta creença, que les governen, comunment, caps ocultes que les hi donen una organització que no s'adiu bé amb el nom cristià i el benestar dels Estats.* I QUE ACAPARANT TOTES LES INDUSTRIES, OBLIGUEN ALS QUE AMB ELLS NO ES VOLEN ASSOCIAR A PAGAR SA RESISTENCIA AMB LA MISERIA. Essent així és precís que els obrers cristians elegeixin una de les dues coses; o donar el seu nom a societats en què es posi a risc la seva Religió, o formar entre si llurs pròpies associacions i ajuntar les seves forces DE MANERA QUE PUGUIN ANIMOSAMENT LLIBERTAR-SE D'AQUELLA INJUSTA I INTOLerable OPRESSIO. I QUE AIXO ULTIM ES DEGUI ABSOLUTAMENT ESCOLLIR, OUI HI HAURA QUE HO DUBTI; SINO EL QUI VULGUI POSAR EN PERILL IMMINENTISSIM EL SUMME BE DE L'HOME?"

Qui hi haurà que ho dubti? Hi haurà el senyor Ventalló, no sols a dubtar-ho, sinó a negar-ho de cap a peus.

"Si el senyor Rucabado — diu — reconeix que són justes aquesta mena d'associacions i afirma que el seu objecte és alliberar-se de la tirania dels revolucionaris, ha d'ésser forçosament partidari de la lluita, car és impossible vèncer sense esgrimir aquesta arma". Qui reconeix i *proclama* que aquestes associacions són justes i qui afirma i *decreta* que el seu objecte és i *ha d'ésser: alliberar-se de la tirania d'aquells que no s'adiuen bé amb el nom cristià i amb el benestar dels Estats i que acaparen les indústries*, etc., i que jo per a sintetitzar he anomenat *revolucionaris*, no és el senyor Rucabado, és el Sant Pare Lleó XIII.

I tot seguit, en un paràgraf on la seva obcecació i contumàcia toquen al capdamunt, estampa aquestes paraules, que resulten el comentari més inopinat que un catòlic podia posar a una ensenyança pontifícia:

"Troba bé i àdhuc recomanable que els obrers lluitin entre ells i es barallin en compte de viure germanívolament, i, en canvi, protesta indignat si els obrers van contra els patrons".

Per ço que a mi em toca li perdono el greu que significa el presentar-me a mi com a complaent-me en les lluites dels obrers, com si ho fes pel gust de la lluita i com si preferís jo que lluitessin a que visquessin com germans. Però ço que no es pot perdonar fàcil-

ment al senyor Ventalló, és la impugnació que aquest paràgraf seu conté, no sols del text concret de l'Encíclica, sinó de tota la doctrina cristiana. Si el senyor Ventalló creu que l'ideal dels obrers és viure germanívolament entre ells i anar tots junts contra el patró, és que serà partidari de la teoria socialista de la lluita de classes. Segons aquesta teoria la humanitat està dividida en dues castes, la separació de les quals és més profunda i essencial que les que entre els homes estableix la religió, la pàtria, les opinions, etc. En conseqüència d'això, per damunt de les idees religioses i patriòtiques, el proletariat ha de formar bloc guerrejant contra la classe burgesa. És la doctrina de tots els revolucionaris del socialisme, des de Marx, son creador, fins a Jordi Sorel i Eduard Berth, els més recents doctors de la filosofia sindicalista.

Davant d'aquesta concepció errada, materialista i anticristiana de la societat, l'Església recorda als obrers (com també als patrons) que *abans* d'obriers són homes, i que abans d'interessos econòmics tenen, com homes, interessos espirituals a defensar. Tot el sentit de l'heretgia socialista és negar aquesta consciència espiritual que uneix l'home amb Déu, per a reivindicar solament una pseudo-consciència materialista, ço que els seus partidaris anomenen "consciència de classe". I damunt d'aquesta

base han inventat ells el tòpic socialista i sindicalista de la *solidaritat de classes*, de la *solidaritat obrera*, dogma marxista que és la primera lletra de les beceroles revolucionàries, necessàriament incompatible amb la totalitat de l'ordre cristià natural i sobrenatural. D'aquí ve que els socialistes — i alguns badocs als quals s'han indigestat les lectures sociològiques — proclamin deure primer la lluita per a les condicions econòmiques, vulnerant el dogma cristià segons el qual l'home, tant si és obrer com si no és obrer, ha de lluitar *abans* que tot per la Veritat.

I tot justament la gran valor cristiana de l'Encíclica *Rerum Novarum* consisteix en haver recordat, per damunt de tot interès material, aquest primer deure espiritual de l'home.

Miri, doncs, el senyor Ventalló on posa els peus, i compregui ell i compreguin els lectors la dificultat de sostenir una controvèrsia amb qui es col·loca tan lluny i tan avall. Solament el respondre a *dos* dels punts d'un dels seus articles — i n'ha escrit *quatre* — se m'emporta un espai desmesurat. Queda pendent la rèplica a moltes altres de les afirmacions per aquest senyor signades, i les anirem contestant a mida que les trobem, en el decurs de l'exposició del nostre pensar sobre les greus matèries del sindicalisme i la vaga.

R. RUCABADO

Noticiari

—Les oficines del patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears, organisme afecte al Règim Oficial del Retir Obrer Obligatori, han quedat instal·lades en el seu nou local del carrer de Junqueres, 2, baixos, davant de l'edifici social de la Caixa de Pensions (Via Layetana), rebent-se al públic en la seva secretaria per a informes, consultes i reclamacions tots els dies feiners, de tres a cinc de la tarda, llevat els dissabtes.

Encara que les Oficines de la Caixa Col·laboradora i les de la Inspecció Regional de l'esmentat Règim seran traslladades aviat al propi local, continuen actualment al carrer de Cameros, 3, entresol.

—La Junta local de Reformes Socials, en sessió plenària darrerament celebrada, prengué l'acord de contestar una consulta de la Cooperativa "La Dignidad", en els següents conceptes:

Que, en efecte, l'article quart del Reglament de 19 d'abril de 1905, dictat per a l'aplicació de la Llei de 3 de març de 1904, exceptua del compliment del precepte a les societats cooperatives de consum, constituïdes pels obrers, si solament expenen articles entre llurs associats.

Per consegüent, la inspecció del Treball, no aixecarà acta d'infracció a aqueixa o altra Cooperativa de la mateixa classe, sinó en el cas de quedar comprovat que ven articles de consum a persones que no figurin com els seus afiliats.

El que es fa públic per a coneixement de totes les Cooperatives de consum constituïdes per obrers.

Aquest número ha passat per la censura militar

D'ací i d'allà

Amb motiu de la mort de l'escriptor francès Anatole France, la majoria de la premsa de Barcelona ha demostrat que no podem fiar-nos-en gaire en matèria de religió.

Es veu que les coses de l'esperit no tenen cap importància. Els que no coneixen la ideologia de France, hauran cregut que era un home admirable.

Certament que era un gran escriptor. Seria ridícul negar els seus mèrits. Però cal confessar que era un talent posat al servei del mal.

"La Vanguardia" ha publicat un article elogiant encomiàsticament la seva obra. Diu que els doctrinaris l'atacaven. En Gaziel, que és l'autor de l'article, no s'ha atrevit a escriure els catòlics. Li haurà semblat massa forta la paraula.

I pensar que són tants i tants els catòlics que llegeixen un diari damunt de les planes del qual s'han publicat articles francament herètics!

* * *

El senyor Aunós és a Barcelona.

Com ja era d'esperar, els seus subordinats li han ofert un banquet.

Es una delícia això d'exercir càrrecs públics!

A tot arreu on aneu, us ofrenen banquets succulents.

Es el que deia un amic nostre que en aquells temps que governaven els destronats li varen oferir un càrrec important: "Què en treuré d'acceptar si sóc vegetarià? Perquè t'ofereixin un plat de pastanagues no val la pena de sacrificar-se pel partit".

El senyor Aunós ha fet un salt molt gros i fins trobem que s'ha engreixat.

L'endemà de la seva arribada el vàrem veure davant d'un cinema contemplant una mica preocupat el cartell d'una pel·lícula que deia: "La sombra del pasado".

* * *

Sembla que no és cert que el senyor baró de Viver gaudirà d'un poder omnímode a l'Ajuntament. Així ho ha declarat espontàniament als periodistes.

Qui li havia de dir quan dirigia una minoria composta de dos regidors, que seria alcalde de Barcelona!

Es veu que l'ideari del senyor baró ha fet molt camí.

Oh! fragilitat de les coses humanes! No sabem mai on arribarem!

Per això quan el cira-botes em dona un cop amb el raspall no m'atreveixo a dir-li res i em faig aquesta reflexió: que saps tu el que demà serà aquest home!

* * *

Un músic excèntric que treballava a una sala de varietés d'aquesta ciutat, amb un instrument molt harmònic toca una popular sardana que és sorollosament aplaudida.

L'aplaudeixen tant que el pobre músic, que deu haver corregut món en mig d'una gran indiferència, esguarda el públic tot meravellat.

No se'n sap avenir que el seu art agradi tant!

Decididament el nostre públic estima els músics excèntrics que saben fer vibrar el seu esperit!

* * *

A la Xina hi ha uns generals que tenen un nom tan estrany, que quan els pronuncieu us fa l'efecte que sentiu soroll de platerets.

Aquest generals dirigeixen exèrcits que s'estan destruint mútuament.

Sempre hem cregut que la guerra civil de la Xina, portaria cua.

Diuen que quan s'acabi la guerra, enviaran els generals que han conspirat a les costes de Marennes a estudiar la reproducció de les ostras.

* * *

L'Ateneu de Madrid ha pres l'acord de posar el retrat del gran poeta Guimerà a la galeria d'escriptors il·lustres.

Troblem molt encertada la idea.

Creiem que un acostament entre els literats de Madrid i els catalans seria una cosa molt convenient.

Cal tenir en compte que no existiran corrents de simpatia, fins que es respecti l'espiritualitat de tots els pobles.

Poble respectat, poble estimat. Poble perseguit, poble avorrit.

I qui digui el contrari és que té ulls i no hi veu.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Segueix el pesombre del Marroc, Lloyd George ha dit algunes veritats damunt les planes d'un diari local, que han estat ben acollides perquè és gairebé el que pensa tothom. En Cambó va dir quasi el mateix en uns articles memorables. Els individus poden ésser generosos, els pobles no, car no és just posar en perill la riquesa col·lectiva. Quan un poble afirma que vol portar la civilització en alguna de les terres que no han pogut encara estructurar la cultura i la llum de la intel·ligència i de l'esperit, és que de fet vol aprofitar-se de les seves riqueses naturals. Aquesta és una veritat axiomàtica. Creieu que Anglaterra es sacrifica per a portar la seva civilització i els avantatges de la seva poderosa organització a l'Egipte i a les terres llunyanes de la Índia? No; el que vol es tenir una influència decisiva en el comerç d'aquells pobles. Y Espanya quines compensacions trobarà al Marroc? És que les riqueses d'aquelles terres compensaran els sacrificis que ha tingut de fer Espanya, per aconseguir pacificar-les?

Seria vergonyós per a l'exèrcit espanyol, si el vencés un exèrcit disciplinat; però, què te de particular que hagi sofert algun contratemps si lluita contra unes càbiles fanàtiques que consideren lícits tots els procediments per a derrotar l'enemic? Un escamot de salvatges, per ardits que siguin, no serà mai un exèrcit. Pensem que no lluitem contra el representant d'un poder legalment constituït, sinó contra unes càbiles rebels. Si pactem amb el seu cabdill, demà en sorgirà un altre.

El senyor Sala està molt content. El Govern no concedeix les delegacions, però en canvi faculta a la Mancomunitat perquè construeixi carreteres.

El senyor Governador ha anat a Madrid a solucionar no sabem quins assumptes. El senyor Milans del Bosch no és gaire amic de fer declaracions. Això es una bona qualitat.

No parla, però s'hi fixa.

ESPANYA ENFORA

Es pot dir que tots els pobles del món tenen els ulls fets a Anglaterra. Mac Donald ha declarat que volia governar. El Rei ha obrat molt assenyadament concedint al cap dels treballistes el decret de dissolució del parlament. D'aquesta manera el Rei resta al marge dels apassionaments polítics. És el poble que ha de dir amb l'eloqüència del vot si està o no al costat dels treballistes. Creiem que és un poc difícil que aquests obtinguin majoria. Els lliberals i els conservadors s'uniran en alguns districtes. De totes maneres els treballistes portaran al parlament una força formidable. Si obtenen la victòria, a Anglaterra hi haurà un trasbalsament. A Alemanya i a Rússia els convé que segueixin al poder. Com ja és sabut, Mac Donald es partidari que Alemanya ocupi un lloc al Consell de la Lliga de Nacions. El cap del Govern no és gaire amic dels comunistes, però sembla que s'anaven a concertar tractats de comerç amb aquella dissortada nació.

En Mussolini ha visitat algunes ciutats d'Itàlia i ha pronunciat importants parlaments posant de relleu l'obra que ha realitzat el feixisme. Creiem, però, malgrat l'entusiasme dels seus incondicionals, que En Mussolini trontolla. Tots els moviments populars que es basen en el prestigi personal d'un home, no tenen gaire estabilitat. En els primers moments els adversaris emmudeixen i romanen inactius, però aviat reaccionen i aprofiten la primera avinentesa per a escometre l'adversari.

Ningú no pot negar que el feixisme ha fet un gran bé a Itàlia, salvant-la de les grapes de la barbàrie, però ha cregut massa en l'eficàcia de la violència i En Mussolini ha tingut alguns moments de vacil·lació que han servit per a donar temps a l'adversari perquè fes brillar l'arma del blasme i de l'ultratge.

Els xinesos segueixen apallissant-se. Uns generals que tenen un nom fantàstic dirigeixen les forces combatents. No sabem qui són els que guanyen perquè ens arriben noves contradiccioneries, però sabem qui és el que perd: el poble que sofreix les conseqüències d'una guerra fratricida.

A Budapest s'ha celebrat amb èxit esclatant un Congrés catòlic.

Gràcies a Déu, el catolicisme fa grans avenços en tots els pobles de la terra. És la força organitzada que ha de salvar el món.

J. C.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 10, pral. (Travessia de plaça Sta. Anna a plaça Nova)

Tel. 5041 A. Apartat 782

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRACTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació.—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia*.—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incloses la Banca i la Borsa.—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per pèrits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyorettes*.—Practical of School Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

304 (05) (46.71) Cots.

BIBLIOTECA DE L'ACCIO POPULAR

LLIBRES

- Tratado elemental de Sociología cristiana*, pel Reverend Dr. D. Josep M. Llovera. Quarta edició reformada. Ptes. 7, en rústega; 9 en tela.
- Sindicatos y Cajas rurales*, pel R. P. Lluís Chabaud, S. J. Quarta edició. Ptes. 8.
- Régimen legal de las Asociaciones en España*, pel Dr. D. Josep M. Boix. Ptes. 4.
- Las casas baratas*, per D. Josep M. Puyol. Ptes. 3.
- El museo Juan de Bloch y el movimiento pacifista*, per D. Pere Sangro i Ros de Olano. Pessetes 3.
- La mutualidad escolar*, pel R. P. Lizardi, S. J. Ptes. 0'50.
- Semana social de España*. Cinquè curs celebrat a Barcelona. Un tom de 700 planes. Ptes. 8.
- Almanaque ilustrado de "El Social"*. Anys 1911 (exhaurit), 1912 (exhaurit), 1913, 1914, 1915, 1916, 1917 i 1918. Ptes. i l'exemplar.
- Anuario Social de España*. Any I, 1915-1916. Pessetes 5.
- Anuario Social de España*. Any II, 1916-1917. Ptes. 5.
- Anuario Social de España*. Ptes. 5.

FASCICLES

- Encíclica Rerum Novarum*, de S. S. Lleó XIII. Un exemplar, 0'25 ptes.
- Las huelgas en Barcelona y sus resultados durante los años 1910 al 1914*, per M. Sastre. Pessetes 5.
- La Esclavitud Moderna*, per M. Sastre. Ptes. 3'50.
- La defensa de la Familia*, per R. Rucabado. Pessetes 0'50.
- Angoixes Socials*, per R. Rucabado. Ptes. 3'50.
- Justicia y caridad en la organización cristiana del Trabajo*, per l'Emm. i Rdm. Cardenal Guisasola, Arquebisbe de Toledo. Un exemplar, pessetes 0'25.
- Sobre los estudios sociales*. AHocució del Nunci de Sa Santetat a Espanya, Monsenyor Ragonessi. Un exemplar, pts. 0'20; 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- El Dr. Torras y Bages, Obispo de Vich, y la Ac-*

- ción Social Popular*. Un exemplar, ptes. 0'20; 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- La ciencia en la Acción*, pel Dr. D. Josep M. Llovera. Ptes. 0'50.
- Deberes sociales de la mujer en las cuestiones obreras*, pel Rnd. P. Gabriel Palau, S. J. Pessetes 0'50.
- Deberes del momento presente*, per l'Exm. i Ihm. Dr. D. Enric Reig, Bisbe de Barcelona. Un exemplar, ptes. 0'05; 100 exemplars, ptes. 3; 1.000 exemplars, ptes. 25.
- Acción social del Sacerdote*, pel Rnd. P. Gabriel Palau, S. J. Un exemplar, ptes. 0'20.
- Las Ligas de Compradores*, pel Dr. Max Turmann. Ptes. 0'15.
- ¿Qué se puede hacer por el pueblo?* Ptes. 0'15.
- Sindicato de empleados de Comercio y de la Industria de París*, per Modest H. Villaescusa. Ptes. 0'15.

RENOVACIÓN SOCIAL

REVISTA QUINZENAL

.....

Aquesta revista, escrita en castellà, és excel·lent en tots conceptes. Les millors plomes del camp social catalòic hi són aplegades.

Subscripció: 9 pessetes l'any

Redacció i administració: CHURRUCA, 3 - MADRID

De venda a ACCIÓ POPULAR - Carrer Cameros 3, Pral.

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 187